

til 18,16. Jeg gør ingen som helst Indvending mod denne Opførelse, tværtimod, jeg har tidligere ved anden Lejlighed nævnt overfor den højtærede Finansminister, at jeg finder det rigtigt, at man opfører Guldpariteten — det var paa et Tidspunkt, da den højtærede Finansminister overfor mig vilde gøre gældende, at man kunde jo opføre den virkelige Rente paa Tillægsbevillingsloven, naar man ikke forud vidste Dollar- og Sterling-Kursen paa det Tidspunkt, da Renten skulde betales. Man har forladt dette og er gaaet over til, hvad jeg ogsaa finder rigtigt, at sætte Guldpariteten som det, man maa holde sig til paa Finansloven. Men den højtærede Finansminister kan da ikke bilde sig ind, at han faar Dollars og Sterling til den Kurs i Løbet af Finansaaret; hvis han kunde købe Dollars og Sterling til den opførte Parikurs, vilde han jo gøre en udmærket Forretning. Der vil efter al menneskelig Sandsynlighed he blive en Merudgift paa 6 Mill. Kr., og jeg spørger den højtærede Finansminister: Hvor faar han de Penge fra? Den højtærede Minister regner jo saa nøje, at 6 Mill. Kr. kommer til at betyde overordentlig meget i hans Budget.

Alt dette viser kun, at Fremtiden ligger i Taage, Finanslovsforslagets Tal er ud i det Blaa, den højtærede Finansminister har hverken i Folketinget eller her i Tinget oplyst, hvorledes det stiller sig for indeværende Finansaar, hvilket Underskud der vil fremkomme, og om man kan dække sig ved de 10 Millioner i Statslaan, som man vel senere faar bevilget og faar ind paa Tillægsbevillingsloven — jeg skulde for øvrigt ikke tro det. Den højtærede Finansminister har vist ikke i lang Tid oplyst, hvor meget Staten har overtrukket sin Konto Nationalbanken. Saadanne Tal vilde imidlertid være oplysende i Øjeblikket med Hensyn til Bedømmelsen af, hvorledes det kommende Finansaar vil stille sig.

Her kunde jeg slutte, hvis jeg ikke havde nogle Bemærkninger at gøre overfor den højtærede Udenrigsminister. Jeg kan ikke sige, at jeg føler nogen synderlig Lyst til at gøre dem, og jeg vilde ikke have udtalt mig, da det drejer sig om halvvejs private Forhold, hvis ikke disse Forhold allerede var kommet frem i Folketingsdebatten, ikke een Gang, men flere Gange, altsaa, hvis jeg ikke lagde Vægt paa, at Folketinget havde beskæftiget sig med Sagen, og hvis ikke den højtærede Udenrigsminister allerede havde givet en Art Redegørelse for sit Forhold under første Behandling af Lovforslaget om det udenrigspolitiske Nævn. Jeg siger, at jeg desværre maa gøre disse Bemærkninger,

fordi det i al Almindelighed ikke er rimeligt i den høje Rigsdag at komme ind paa private Forhold. Dernæst er der en ganske særegen Grund i Øjeblikket. Det forekommer mig, at vi sidder til Halsen i saadanne Redegørelser for private Sager, at Landet er opfyldt af Afhøringer og Afsløringer, Dementier og Udtalelser, spaltelange Referater o. s. v. og alt dog til en vis Grad om private Forhold. Hele Landet summer som en Bikube af dette, og det er ikke Honning alt, hvad der kommer frem. Jeg finder dette uhyggeligt. Naar man har den rette Blødtørst overfor Slagtofrene, og naar man føler en virkelig Vellyst ved at snage i private Forhold — det er jo ikke ualmindeligt — kan der naturligvis komme nogen Glæde ud deraf, men paa normale Mennesker maa det dog siges nærmest at virke forfærdende. Jeg ser nok, at det ikke kan standses, skønt det er skadeligt, skadeligt indadtil og i høj Grad skadeligt udadtil. Jeg ser i Dag i Bladene, at en Mand af den klareste Hæderlighed, Kammeradvokat Vagn Aagesen, som har paataget sig af samfundsmæssige Hensyn at være Formand i Landmandsbankens Bankraad, angribes i et udenlandsk Blad paa en lige saa taabelig som infam Maade — det viser jo, hvad alt dette fører med sig. Imidlertid, hvad der skal frem, maa jo frem, Retten maa have sin Gang, og Loven maa ske Fyldest, dertil er intet at sige. Men jeg skal ikke nægte, at jo hurtigere vi kunde blive færdige, des bedre var det, jo hurtigere Bankkommissionen kunde slutte sit Arbejde, des bedre var det. Hvis den Rettergang, der foregaar, kunde fortænes, des bedre, hvis den hele Sag hurtigt kunde faa den Afslutning, som den skal have, saa des bedre. Derfor synes jeg, som sagt, det vilde være heldigt, om man udenfor Rigsdagens Forhandlinger kunde holde saadanne private Forhold, som i Almindelighed ikke inddrages deri. Den højtærede Udenrigsminister er imidlertid selv Skyld deri i den Forstand, at han har givet en Redegørelse, og da han desuden i denne Redegørelse har nævnt mit Navn og tillagt mig en Mening, som jeg ikke har — det er en Misopfattelse, der ligger til Grund; jeg skal slet ikke drage den højtærede Ministers gode Tro i Tvivl, men det er en Misopfattelse af noget, jeg har skrevet, der ligger til Grund —, saa har jeg en naturlig Foranledning til at komme ind paa denne Sag, jeg skylder den højtærede Minister et Svar, og det vil jeg give ham.

Efter Ministerens Redegørelse skulde jeg have udtalt, at det Køb og Salg af D. F. D. S.s Aktier, som i sin Tid han og en